

တောင်စိန်ဝင်း

ပုထိုးကုန်း
ဝေဖူးကြွဖူးခွေဦးကဗျာ

၁၁
၇၇
၄၄
၃၃
၁၁

Graphic Design Zay Priyo

ဆောင်းဝင်စ အရုဏ်အလင်းသည် သူများ တွေအဖို့ အိပ်ရာထက်မှ နွေးထွေးစွာဖြင့် အိပ်မော ကျစရာ ဖြစ်နေပေမယ့် သူမ အတွက်ကတော့ လမ်းလျှောက်ထွက်ဖို့ အဆင်သင့် ဖြစ်နေ၏။

ဒီနံနက်မှာ ပင် နှင်းတို့ ၏ အရိပ်အယောင်ကို ကောင်းစွာ မြင်တွေ့ရ သည် ။

တံခါးဝသို့ အရောက်မှာ ပင် သူမအနားသို့ မော်မော်ရောက်လာ၏။

“လမ်းလျှောက်ထွက်တော့မလို့ လား မမ”

“ဟုတ်တယ် မော်မော်”

“ကျွန်မလည်း လိုက်ခဲ့ချင်တယ်”

မနက်အိပ်ရာ အထဲမှာ စွဲကပ်နေသော အကျင့်အတိုင်း သူမ အမြဲလမ်းလျှောက် ဖြစ်၏။ ဒီလို ဆောင်းဦးပေါက် နံနက်ခင်းမျိုးကို အနှစ်သက်ဆုံးလည်း ဖြစ်၏။

“လိုက်ရင်လည်း လိုက်ခဲ့လေ မော်မော်၊ ဦးကြီးစိုးတို့ ဒေါ်ဒေါ်သန်းတို့ ရော နိုးကြပြီလား”

“နိုးနေကြပြီ၊ မမနဲ့ လမ်းလျှောက်ထွက်ရင်း အပြန်ကို ဈေးဝင်ဝယ်မယ်”

မော်မော်ကတော့ သူ့အစီအစဉ်ကို ပြောရင်း အိမ်သော့ကို ပြန်ပိတ်
၏။

ခြံဝင်းတံခါးအဖွင့်မှာ တော့ သူမစိတ်တို့ လှုပ်ခတ်သွားမိသည် ။

ဒီနေ့အောက်တိုဘာသုံးဆယ်ရက်နေ့သည် သူမ၏ အသက် သုံးဆယ်
ငါးနှစ်ပြည့်သောနေ့ ဖြစ် နေ၏။

“ဒီနံနက် ကျမှ ဘာစိတ်ကူးပေါက်ပြီး လမ်းလျှောက်လိုက်ချင်တာလဲ
မော်မော်”

နှင်းငွေ့များကို သယ်ဆောင်လာသော မြောက်လေကို အားပါးတရ
ထိတွေ့ပြီးမှ သူမ မေး လိုက်သည် ။

သူမ မေးသည် ကို ချက်ချင်း မဖြေသေးဘဲ မော်မော်ပြုံး၏။

အလွန်ဆုံးရှိမှ ဆယ့်ခြောက်ဆယ့်ခုနစ်သာ ရှိသေးမည်ဖြစ်သော
မော်မော် အပြုံးလေးက အပြစ်ကင်းနေပြန်၏။

မော်မော်က သူမ နေထိုင်ရာ အိမ်မှာ အိမ်မှုကိစ္စများကို ဒေါ်ဒေါ်သန်း
နှင့်အတူ လာကူပေးသူ ဖြစ်၏။

တကယ်တော့ သူမ နေထိုင်ရာခြံနှင့် အိမ်ကြီးက သူမ ပိုင်ဆိုင်ခဲ့ခြင်း
တော့ မဟုတ်။ ဒီအိမ်ဒီခြံ မှာ ဒေါ်ဒေါ်သန်းနှင့် ဦးလေးစိုးတို့ နေလာသ
ည် မှာ သက်တမ်းမနည်းတော့ပေ။ ဒေါ်ဒေါ်သန်း အရွယ်ရလာသည် မို့
ကူဖော်လောင်ဖက်ရအောင်ဆိုပြီး ဒေါ်ဒေါ်သန်းတို့ ၏ ဇာတိရွာမှ ဆွေရိ
ပ်မျိုးရိပ် မကင်းသူ မော်မော်အား ခေါ်ထားခြင်း ဖြစ်၏။

“ဒီလိုပါ မမ၊ မမနဲ့ စကားအေးအေးဆေးဆေး ပြောချင်တာရယ်၊ ပြီး
တော့ မမတစ်ယောက် လှပပြီး ကျန်းမာနေတာဟာ မနက်စောစော
ထပြီး လမ်းလျှောက်တာနဲ့ ဆိုင်မလားလို့ သိချင်လို့ ပါ”

မော်မော်စကားများက နည်းနည်းတော့ ထူးဆန်းသလို ဖြစ်နေ၏။

ဆောင်းနှင်းငွေများ သည် အချိန်နှင့်အမျှဆိုသလို အလိုလို ဆုတ်ယူသွားပြီး အလင်းရောင်များက လမ်းမပေါ် ကြဲဖြန့်လာ၏။

သူမတို့လို လမ်းထလျှောက်သူများကို ကြိုကြား ကြိုကြား တွေ့ရသည် ။

“စောစောထတဲ့ အကျင့်ရယ်၊ လမ်းလျှောက်ပြီး လေ့ကျင့်ခန်းယူတာရယ်က ကျမ်းမာရေး အတွက် အထောက်အကူဖြစ်တာတော့ အမှန်ပဲ မော်မော်၊ ဒါနဲ့ နေပါဦး၊ မင်းမှာ ဘာတွေများ ပြောစရာ အထွေအထူး ရှိနေလို့ တုန်း”

“နံနက်အိပ်ရာအထမှာ မမက လမ်းလျှောက်ထွက်တယ်၊ မမ လမ်းလျှောက်ထွက်ပြီး နာရီ ဝက်လောက်ကြာရင် ဦးကြီးစိုးက ကားနဲ့ လိုက်ခေါ်တယ်၊ အဲဒီအခါမှာ ကျွန်မက ဈေးမှာ ဆင်းနေခဲ့ရတယ်၊ ကျွန်မ အိမ်ပြန်ရောက်တော့ မီးဖိုချောင် ကိစ္စတွေနဲ့ နပန်းလုံး နေတုန်းမှာ ပဲ မမက အပြင်သွားပြီ၊ မိုးချုပ်မှ ပြန်လာတယ်၊ စာရင်းဇယားတွေနဲ့ မမ အလုပ်ရှုပ်နေပြန်ရော၊ ပြီးတာနဲ့ ဘုရား ခန်းဝင်တယ်၊ မမနဲ့ အေးအေးဆေးဆေး နှစ်ယောက်ချင်း စကားပြောရချိန်ကို မရှိဘူးလေ၊ ဒါကြောင့် ဒီနံနက်တော့ မမနဲ့ စကားပြောရအောင်ဆိုပြီး ကျွန်မ လိုက်ခဲ့ရတာပဲ”

မော်မော်စကားတွေကို နားထောင်ရင်းကပင် တစ်အိမ်ထဲမှာ နေသော သူများကိုပင် သူမ လျစ်လျူရှုထားခဲ့တာ သေချာ၏။ အသက်သုံးဆယ့်ငါးနှစ်ပြည့်ခဲ့သော သူမဘဝ တစ်လျှောက်လုံးတွင် ဒီလိုပဲ ပတ်ဝန်းကျင်ကို မေ့လျော့ထားခဲ့တာ အကျင့်လို ဖြစ်နေသည် ပဲ။

“မင်းမှာ အချိန်ယူပြီး ပြောရလောက်အောင် ဘာအခက်အခဲတွေရှိလဲ မော်မော်၊ မင်း ဒီအိမ် ရောက်လာတာ ခြောက်လလောက်ပဲ ရှိဦးမယ်၊

ပြီးခဲ့တဲ့ လတုန်းကပဲ မင်းအိမ်အတွက်ဆိုပြီး ပိုက်ဆံ ထုတ်ပေးပြီးသား မဟုတ်လား”

သူမ ဉာဏ်မှီသရွေ့တော့ မော်မော်အားပြန်ပြောလိုက်ရ၏။

“ပိုက်ဆံတွေ ဘာတွေ မလိုပါဘူး၊ ကျွန်မမှာ လည်း ဘာအခက်အခဲမှ မရှိပါဘူး၊ မမနဲ့ ပတ်သက်ပြီး သိချင်တာတွေ မေးချင်တာတွေ ရှိလို့ ပါ”

မော်မော်စကားကြောင့်ပင် ခြေလှမ်းတို့ တုံ့သွားရသည် ။

သူမ ဘဝဖြစ်စဉ် တစ်ခုလုံးကို မော်မော် အလုံးစုံ မသိသေးတာ မှန်သော်လည်း ဒီအိမ်ကြီးနှင့် ပတ်သက်ခဲ့သမျှကိုတော့ ဒေါ်ဒေါ်သန်းတို့ က တစ်ဆင့် မော်မော်သိထားလောက်ပြီ. . .ဟု သူမ ယူဆ မိသည် ။

စိတ်ထဲကနေပြီး လိမ္မာရေးခြား ရှိလှပြီဟု အမှတ်ပေးမိခြင်းကပင် မှားပြီလား မသိ။ မော်မော် တစ်ယောက် စပ်စုပြီဟု တွေးကာတစ်မျိုး ဖြစ်သွားမိသည် ။

“မင်း သိပြီးသားကိစ္စတွေကိုပဲ ထပ်ပြောရမယ်မော်မော်၊ အခု မင်းတို့ နေတဲ့ အိမ်နဲ့ ခြံရော ငါဦးစီးလုပ်ကိုင်ပေးနေတဲ့ အလုပ်တွေအားလုံးဟာ စင်္ကာပူမှာ ကျောင်းသွားတက်နေတဲ့ ကျော်မိုးသစ်ကပဲ ပိုင်တယ်၊ မမက တော့ ဒေါ်ယဉ်မိုးနဲ့ ဦးနိုင်ကျော်တို့ မရှိတဲ့ နောက်ပိုင်းမှာ ကျော်မိုးသစ်ရဲ့ ရပိုင်ခွင့်တွေကို ခဏထိန်းပေးထားတဲ့ သူပဲ၊ ဒီအကြောင်းတွေကို မင်း သိရဲ့ သားနဲ့ ဘာလို့ အရေးတကြီး လုပ်ပြီး စပ်စုချင်ရတာလဲ မော်မော်”

မော်မော်မျက်နှာကို ခပ်တင်းတင်းကြည့်ရင်း ပြောလိုက်သည် ။

မော်မော်တစ်ယောက် ပျာပျာသလဲနှင့် တောင်းပန်သည် ။

“ဒီကိစ္စတွေကို စပ်စုချင်တာ မဟုတ်ပါဘူး မမရယ်၊ ကျွန်မ သိချင်တာက ဒီအသက်အရွယ် အထိ အိမ်ထောင်မပြုဘဲ မမနေတဲ့ ကိစ္စပါ၊ ဟို

တစ်လောက မမကို လာစပ်တဲ့ ဦးဝေလွင်ကို ငြင်းလိုက်တဲ့ ကိစ္စကို သိချင်တာပါ မမရယ်၊ မမယောက်ျားတွေကို စိတ်နာစရာအကြောင်း ရှိနေတယ်လို့ ထင်လို့ ပါ၊ တရင်းတနှီးနဲ့ လေးစားပြီး မေးမိတာပါ မမရယ်”

မော်မော်စကားတွေအောက်မှာ ပင် သူမ၏ ဒေါသတရားတို့ က တဖြည်းဖြည်း ဆုတ်ယုတ် သွားရပြန်သည်။ ။

“မမမှ အိမ်ထောင်မပြုချင်ဘဲ မော်မော်ရာ၊ ဒီနေ့ဆိုရင် မမ အသက် သုံးဆယ့်ငါးနှစ်ပြည့်တာ၊ ဒီလို မိန်းမတစ်ယောက်အဖို့ အိမ်ထောင်ပြုဖို့ ဆိုတာ ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်တော့ဘူးလေ”

သိုသိုသိပ်သိပ်နှင့် ယုတ္တိတန်စွာ သူမ ဖြေလိုက်ရသည်။ ။

သူမ ဖြတ်သန်းခဲ့ရသော အတိတ်၏ အရိပ်များကိုတော့ ဖျတ်ခနဲ ဖျတ်ခနဲ အတွေးမှာ ပြန်ပေါ်၏။

“မမကလည်း အရွယ်အရရော၊ ရုပ်ရည်အရရော အားလုံး ပြည့်စုံနေတာပဲ၊ မမ အိမ်ထောင်ပြု သင့်ပါတယ်၊ ဦးဝေလွင်ဆိုရင် မမထက် နည်းနည်းပဲ ကြီးမှာ ၊ ပစ္စည်းဥစ္စာက အလျှံပယ်ပဲ၊ ဦးဝေလွင်မှ မဟုတ်ဘူး ၊ မမကို လိုချင်တဲ့ လူတွေက ပတ်ဝန်းကျင်မှာ အများကြီးပဲဥစ္စာ”

“မမမှ စိတ်မဝင်စားပဲကွယ်၊ ဘာလဲ မင်းက ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ အိမ်ထောင်သားမွေးကိစ္စကို စိတ်ဝင်စားနေလို့ လား မော်မော်”

“မမကို အားကျပြီး အပျိုကြီးပဲ လုပ်မလားလို့ ပါ၊ ဒါကြောင့်မို့ မမ ကြုံတွေ့ခဲ့သမျှ ယောက်ျားတွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး မမမှာ အကြောင်းတစ်ခုတော့ ရှိခဲ့မှာ ပါ၊ ဒါကြောင့်မို့ ဒီအသက်အရွယ်ထိ တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်နေတာ”

“မော်မော် သိချင်ရင် အကြောင်းတိုက်ဆိုင်တဲ့ အခါ မမ ပြောပြပါ့မ

ယ်၊ အခုလောလောဆယ် တော့ ရှိခဲ့တယ်လို့ ပဲ မှတ်ထားလိုက်ပေါ့”

စကားတပြောပြောနှင့် လမ်းလျှောက်လာရင်းကပင် သူမ၏ ခရီးဆုံးပြီး ပြန်လှည့်သောနေရာသို့ ရောက်လာ၏။

သူမတို့ အနားသို့ လင့်ခရူဇာကားလေး ထိုးရပ်လာ၏။ ဦးကြီးစိုးက တော့ ထုံးစံအတိုင်းပင် သူမကို အရိုအသေပေးပြီး စကားပြော၏။

“တူမကြီး နှင်းနွေဦး ဒီနေ့တော့ မော်မော် အဖော်ပါလာတာ ပါးစပ်ပါ ညောင်းသွားပြီ မဟုတ် လား”

“တစ်ခါတလေကျတော့လည်း အဖော်နဲ့ စကားပြောပြီး လမ်းလျှောက်ရတာ အရသာတစ် မျိုး ဖြစ်တာပေါ့ ဦးကြီးစိုးရာ၊ မော်မော် တက်လေ၊ ဈေးနားရောက်ရင် မော်မော် ဆင်းနေခဲ့ပေါ့”

“ဦးကြီးစိုး ဒေါ်ဒေါ်သန်းက ဈေးဝယ်ဖို့ စာရင်းရော ခြင်းပါ ထည့်ပေးလိုက်ရဲ့ လား”

“ပေးလိုက်ပါတယ်၊ ပိုက်ဆံလည်း ဈေးခြင်းထဲမှာ ပါတယ်မော်မော်၊ တူမကြီး နှင်းနွေဦးကို အိမ်ပြန်ပို့ပြီးတာနဲ့ မော်မော်ကို တစ်ခေါက်လာကြိုပေးမယ်”

သူမ၏ မွေးနေ့မှာ မှတ်မှတ်ရရစကားတို့ ကို မော်မော်ပြောလာ၍ လား မသိ။

သူမ အတွေးထဲမှာ တော့ အတိတ်က အကြောင်းအရာများကို အစီအစဉ် မကျစွာဖြင့် ပြန်အောက်မေ့နေသည် ပဲ။

စနိုးမတ်(Snow Mart) သို့ အသွားမှာ ပင် ရွှေတိဂုံဘုရားကိုဦးစွာ

ဝင်ဖြစ်ခဲ့သည်။ ။ မွေးနေ့ အတွက် ကုသိုလ်ကောင်းမှုများ လုပ်ရင်း ဒေါ်
ယဉ်မိုးနှင့် ဦးနိုင်ကျော်တို့ အတွက် အမျှအတန်းများ ပေးဝေ ဖြစ်သေး၏
။

စင်္ကာပူမှာ ကျောင်းသွားတက်နေသော ကျော်မိုးသစ် အတွက်လည်း
ကျန်းမာချမ်းသာဖို့ ဆုတွေတောင်းပေးရ၏။

ဆိုင်ရှေ့မှာ ကားထိုးရပ်သည် နှင့် တံခါးဝမှ တာဝန်ကျ ဝန်ထမ်းနှစ်
ယောက်က သူမကို ခရီးဦးကြိုကြ၏။

စနိုးမတ်(Snow Mart) သည် သူမဘဝ စတင်ရာ နေရာ ဆိုရင်တော့
မမှားပေ။

တစ်ချိန်က ဦးနိုင်ကျော် ဦးစီးလုပ်ကိုင်ခဲ့သော စနိုးမတ်(Snow Mart)
တွင် အရောင်း ဝန်ထမ်း အနေဖြင့် သူမ လုပ်ကိုင်ခဲ့သည်။ ။ ဦးနိုင်ကျော်
လက်ထပ်ကတည်းကပင် စနိုးမတ်ဆိုင်ခွဲများ သည် မဟာရန်ကုန်နယ်နိ
မိတ်အတွင်းမှာ လေးခုရှိခဲ့၏။ ထိုဆိုင်များကို ဦးစီးလုပ်ကိုင်သူ ဖြစ်လာ
လိမ့်မည်ဟု အိမ်မက်ပင် မမက်ခဲ့ပေ။

ဆိုင်တွေအားလုံး၏ လုပ်ငန်းတာဝန်များက သူမလက်ထဲသို့ အလို
လို ရောက်လာအခါ ဦးနိုင်ကျော်၏ အစဉ်အလာအတိုင်း ဒီဆိုင်မှာ ပင်
သူမ ရုံးထိုင်ဖြစ်ပြီး စီမံခန့်ခွဲမှုပေးဖြစ်သည်။ ။

သူမ ရုံးခန်းထဲသို့ မဝင်မီ ဆိုင်အတွင်းရှိ အလုပ်သမားများကို လိုက်
လံနှုတ်ဆက်ရင်း စကား စမြည်ပြောဖြစ်သေး၏။

ရုံးခန်းထဲသို့ ရောက်သည် နှင့် အလုပ်များက သူမကို ခရီး ဦးကြိုပြု
နေပြန်၏။

ဖိုင်တွဲများကို ကောက်ကိုင်မည် အပြုမှာ ပင် ဖုန်းမြည်သံ ထွက်ပေါ်

လာ၏။

ကွန်တိန်နာ သင်္ဘောဆိုက်၍ လှမ်းအကြောင်းကြားခြင်းပဲဟု လွယ်လွယ်မှတ်ယူလိုက်မိ သည် ။

“ဟဲလို. . .အမိန့်ရှိပါရှင်၊ ကျွန်မ နှင်းနွေဦး စကားပြောနေပါတယ်”

ဝတ္ထရားအရ လောကွတ်စကားကို ဆိုမိသည် ။

တစ်ဖက်မှ တုံ့ပြန်ပြောဆိုလိုက်သောအသံကြောင့် အံ့ဩ သွားမိသည် ။

“မင်္ဂလာရှိသော နံနက်ခင်းပါ အန်တီနှင်းနွေဦး”

“ကြည့်စမ်း၊ ကျော်မိုးသစ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် အန်တီရေ၊ သတိရတာရယ် ပြောစရာလေးတွေရှိလို့ သား လှမ်းဖုန်းလိုက်တာ”

“သား ဘာလိုလို့ လဲဟင်”

“မလိုပါဘူး အန်တီ၊ ဦးဝေလွင်နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ကိစ္စကို ပြောချင်လို့ ပါ”

ဒီမနက်ကပင် မော်မော်ကလည်း သူမကို အထူးအဆန်းလုပ်ပြီး ပြောခဲ့ပြီးပြီ။ အခုလည်း ဦးဝေလွင်နှင့် ပတ်သက်ပြီး ကျော်မိုးသစ်က ဘာတွေ ပြောဦးမည် မသိပေ။ ဦးဝေလွင်ဘက်က လက်ထပ်ဖို့ ကမ်းလှမ်းခြင်းကို အကြောင်းအမျိုးမျိုး ပြပြီး သူမ ရှောင်လွှဲနေခဲ့ခြင်းအပေါ် ဝေဖန် ပြောဆိုမည့် စကားတွေပဲ ဖြစ်မှာ သေချာ၏။

“ဘာလဲ သား၊ အန်တီက ဦးဝေလွင်ကို လက်မထပ်ချင်တဲ့ ကိစ္စပဲ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် အန်တီ”

“အိမ်ထောင်ပြုတယ်ဆိုတာက ကာယကံရှင်တွေ စိတ်ဆန္ဒနဲ့ အများကြီး သက်ဆိုင်ပါတယ် သား၊ အန်တီအနေနဲ့ အိမ်ထောင် သားမွေးကိစ္စကို ဒီအချိန်မှာ စိတ်ကူးမယဉ်ချင်တာ အမှန်ပဲ၊ သား ကျောင်းတွေ ဘာတွေပြီးလို့ အိမ်ထောင်တွေ ဘာတွေကျရင်တော့ တစ်မျိုးစဉ်း စားကောင်း စဉ်းစား မယ် သား”

ကျော်မိုးသစ်လေးလည်း စိတ်ကျေနပ်မှု ရအောင် အဆင်ပြေစွာ ပြောလိုက်ရသည် ။ ဦးဝေလွင် က ဦးနိုင်ကျော်နှင့် ရင်းနှီးသော လူပျိုကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်၏။ သူမတို့ လုပ်ငန်းထက် အဆပေါင်းများစွာ အမြတ်ငွေရသော ကုမ္ပဏီများကို ပိုင်ဆိုင်သူတစ်ဦးလည်း ဖြစ်သည် ။

“အန်တီ စဉ်းစားမနေနဲ့ တော့၊ အန်တီ သတင်းစာတွေ ဘာတွေကို ဒီ ရက်ပိုင်းမှာ မဖတ်မိဘူး လား၊ ဦးဝေလွင်လက်ထပ်သွားပြီ အန်တီ၊ စင်္ကာပူက လူတွေကတောင် ဦးဝေလွင်ရဲ့ မင်္ဂလာပွဲ အတွက် မင်္ဂလာဆု တောင်းတွေ ဘာတွေတောင် ထည့်နေကြပြီ”

“ဟုတ်လား၊ ဒီရက်ပိုင်းမှာ အလုပ်တွေ ရှုပ်နေတာနဲ့ ဘာဆိုဘာမှ အချိန်ယူပြီး မဖတ်ဖြစ်ပါ ဘူး၊ သတင်းစာဆိုတော့ ပိုဆိုးတာပေါ့၊ ဒီနေ့ အန်တီမွေးနေ့ဆိုတာကိုတောင် ဒီမနက်မှ သတိရ ဖြစ်တာ”

“သားက သိနေတယ် အန်တီ၊ ဒါကြောင့် မွေးနေ့လက်ဆောင်တစ်ခု ပေးချင်လို့ တမင် ဖုန်းဆက်တာ၊ ဘာမှ အားမငယ်နဲ့ အန်တီ၊ ဒီရက်ပိုင်း အတွင်းမှာ ပဲ မြန်မာပြည်က သတင်းစာတွေမှာ ဦးဝေလွင်ရဲ့ မင်္ဂလာဆု တောင်းတွေနဲ့ အပြိုင် အန်တီရဲ့ မွေးနေ့ ဆုတောင်းကို သားထည့်ပေးမယ်၊ သား တစ်ယောက်တည်းတင် မဟုတ်ဘူး ၊ အန်တီအတွက် မွေးနေ့ လက်ဆောင်အဖြစ် သား မိတ်ဆက်ပေးစရာ လူတစ်ယောက်ရှိတယ်၊ သူ

ကလည်း အန်တီကို စိတ်ဝင်စားနေတယ်။ အန်တီ အကြောင်းတွေကို အရမ်းသိချင်နေတာ။ သူက သားအနားမှာ အခု ရှိနေတယ် အန်တီ”

ကျော်မိုးသစ်လေးကတော့ အထူးအဆန်းစကားတွေ ပြောပြီး သိချင်စိတ်ကို နှိုးဆွပေးနေပြန် ၏။ ကျော်မိုးသစ်လေးညွှန်းဆိုသော သူကို သူမ အရမ်းစိတ်ဝင်စားသွား၏။

“အန်တီရဲ့ မွေးနေ့လက်ဆောင်အဖြစ် မိတ်ဆက်ပေးမယ့် သူဟာ ဘယ်သူများ လဲ သား”

“သူနာမည်က ရတီသင်းတဲ့ ၊ သားရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော မြတ်နိုးဖွယ် ချစ်သူတစ်ယောက်ပဲ အန်တီ”

ကျော်မိုးသစ်လေးပေးသော မွေးနေ့လက်ဆောင်က တကယ့်ကို ရင်ဖိုစေပြန်၏။

သူမ စိတ်ထဲမှာ တော့ ကျော်မိုးသစ်လေးကို ကလေးလေး ဟု ပင် မြင်နေခဲ့၏။

ဒီခေတ် ဒီအခါမှာ တော့ နိုင်ငံခြားသို့ ကျောင်းသွားတက်နေသော ကျော်မိုးသစ်လေးက ကလေးအရွယ် မဟုတ်တော့ပေ။ အသက်အရွယ် အရသာ နှစ်ဆယ်မပြည့်သေးပေမယ့် အတတ်ပညာနှင့် အတွေးအခေါ် မြော်မြင်မှုများကတော့ ဖွံ့ဖြိုးနေသည် ပဲ။

“သူက မြန်မာပြည်ကပဲလား”

“ဟုတ်တယ် အန်တီ၊ သားတို့ ချင်း ဒီရောက်မှ တွေ့ဖြစ်ကြတာ၊ မြန်မာပြည် ပြန်ရောက်ရင် အိမ်ခေါ်လာမယ်၊ သားတို့ ကျောင်းပြီးတာနဲ့ လက်ထပ်ဖြစ်ကြမှာ ၊ ရတီက အန်တီနဲ့ စကားပြောချင်နေတာ၊ အန်တီ ကို င်ထားဦးနော်”

ရတီသင်းဆိုသော မိန်းမငယ်လေးနှင့် စကားပြောဆိုဖို့ သူမ စိတ်
တွေကို ငြိမ်သက်အောင် လုပ်ယူလိုက်ရ၏။

“အန်တီလား၊ ရတီ စကားပြောနေတာပါ။ ကျော်ကျော်ပြောပြလို့ အ
န်တီနဲ့ အရမ်းခင်ချင်နေ တာပါ။ အန်တီ ခွင့်ပြုမယ်ဆိုရင် ရတီ တစ်ခု
မေးချင်တယ်”

“မေးပါကွယ်၊ ရတီလေးသိချင်တာရှိရင် မေးပေါ့”

“ဒီလိုပါ အန်တီ၊ အခုလောလောဆယ်မှာ လက်ထပ်ဖြစ်သွားတဲ့ ဦး
ဝေလွင်မှ မဟုတ်ဘူး ၊ အန်တီကို လက်ထပ်ချင်တဲ့ လူတွေ ဟိုတုန်းက
လည်း ရှိခဲ့သလို နောက်လည်း ရှိနေဦးမှာ ပဲ၊ သမီး သိချင်တာက အိမ်
ထောင်ပြုဖို့ အန်တီ ရှောင်လွဲနေခြင်းမှာ အကြောင်းတစ်ခုတော့ ရှိမယ်၊
အဲဒီ အကြောင်းက ယောက်ျားတွေနဲ့ ပဲ ပတ်သက်နေတာ မဟုတ်လား”

မိန်းမချင်းမို့ပင် ရဲတင်းစွာဖြင့် ရတီသင်း မေးလိုက်သည် ။

တတ်နိုင်သရွေ့တော့ ပြန်ပြီး ရှင်းပြလိုက်ရ၏။

“ပြောရင်တော့ ပြောလို့ ရပါတယ် ရတီရယ် သူတို့ ကြောင့်ရယ် ပြီး
တော့ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် တစ်ကိုယ်တည်း နေထိုင်မှုကို
ခုံမင်တာရယ်ကြောင့်လို့ ပြောရမယ်”

ချစ်သူ အဆင်သင့်ရှိနေသော မိန်းမငယ်တစ်ဦးအပေါ် သူမ၏ စကား
လုံးများက ဖမ်းစားနိုင်မှာ မဟုတ်တာ သေချာသည် ။

“အန်တီမှာ အဲဒီလို စိတ်မျိုး ဖြစ်ပေါ်စေတဲ့ အကြောင်းတွေ ရှိနေတ
ယ်ဆိုတာကို ကျော်ကျော် ကတော့ အကျဉ်းရှုံးပြောထားဖူးတယ်၊ ဖုန်းထဲ
ကနေပြီးတော့ အမေးအမြန်းထူလို့ မကောင်းပါဘူး၊ လူချင်းတွေ့ရင်
တော့ အဲဒီအကြောင်းတွေကို ပြောပြရမယ်နော် အန်တီ”

သူမ၏ နောက်ကြောင်းရာဇဝင်ကို ရတီသင်းက သိချင် ဇောများ နေပြန်၏။

“ကောင်းပါပြီ ရတီရယ်”

ကလေးတွေနှင့် ဖုန်းပြောပြီးသည် နှင့် အလုပ်တွေက သူမကို ဆီးကြိုနေ၏။

အလုပ်တွေကို အပြီးသတ်ချိန်မှာ တော့ နေ့လည် ထမင်းစားချိန်သို့ အလိုလို ရောက်သွားတော့၏။

အိမ်မှ ထည့်ပေးလိုက်သော ထမင်းချိုင့်ကို ဝန်ထမ်းကောင်မလေးက အသင့်ပြင်ပေးထား၏။

သူမ၏ ထမင်းဝိုင်းသည် တစ်ယောက်တည်းမို့ ပျင်းခြောက်ခြောက် နိုင်လွန်းလှသည် ။ ဒီလို အခြေအနေမျိုးနှင့် ဘဝကို အချိန်ကြာမြင့်စွာ ဖြတ်သန်းလာခဲ့ရသည် ပဲ။

ဘယ်အခါ တွေးကြည့်ကြည့် သူမ၏ အတိတ်ရက်စွဲများ သည် တစ်ကိုယ်ရည်ကာလများ ဖြင့် ပြည့်နှက်လို့ နေ၏။

နွေလည်း နွေမို့၊ ဆောင်းလည်း ဆောင်းမို့၊ ဥတုသုံးလီပြည့်ပြီးတိုင်း သူမ အသက်တို့ သည် တစ်နှစ်ကြီးပြင်းသည် ပဲလေ။

“မမ . . .မမ ပြီးရင် သိမ်းလိုက်တော့မယ် နော်”

“ကောင်းပါပြီကွယ်”

“ထမင်းစားပြီး ခဏမှေးရင် မှေးနေလေ မမ၊ မမကြည့်ရတာ ပင်ပန်းလွန်းပါတယ်”

ဝန်ထမ်းကောင်မလေး၏ ဂရုဏာစကားကြောင့်ပင် ရင်ထဲမှာ ကြည်

နူးသွားရပြန်သည်။ ။

“အေးကွယ်၊ ဒီခုံပေါ်မှာ ပဲ ခဏ မှေးဦးမယ်၊ ဖုန်းတွေ ဘာတွေလာရင် မင်းတို့ ပဲ ကြည့်ပြော လိုက်ပါ”

“စိတ်ချပါ မမ၊ ဒီအခန်းထဲက ဖုန်းပလပ်ကို ကျွန်မဖြုတ်ထားပေးပဲ့မယ်၊ ဒါမှ အနှောင့်အယှက်ကင်းကင်းနဲ့ မမ အနားယူလို့ ရမှာ ”

ပစ္စည်းတွေကို သိမ်းဆည်းပြီး အခန်းတွင်းမှ ကောင်မလေး ပြန်ထွက်သွားသည် ။ ခဏ မှေးမည်ဟု ကောင်မလေးကို ပြောလိုက်မိသော်လည်း လက်တွေ့မှာ တော့ မမှေးစက်နိုင်။

သူမ အတွေးထဲသို့ အတိတ်က အကြောင်းအရာများ အလိုလို ဝင်ရောက်လာ၏။

ဖြစ်စဉ်များကို အစီအစဉ်ကျစွာဖြင့် နောက်ကြောင်းပြန် ကောက်မိသည် ပဲ။

*

အပိုင်း(၁)

(၁)

သူမဘဝကို မှတ်မှတ်ရရ ပြောရပါလျှင် သိတတ်စအရွယ်မှ စတင်ပြီးသူမ၏ မိခင် ဒေါ်နှင်းမေ ကိုသာ အခင်တွယ်ဆုံး ဖြစ်၏။ သူမမှာ ဖခင် သက်ရှိထင်ရှား ရှိသေးသည် ဆိုသော်လည်း ဓာတ်ပုံထဲတွင် သာ ရင်းနှီးဖူး၏။

သူမ မွေးပြီး လသားအရွယ်မှာ ပင် အိမ်မှ ထွက်သွားသည် ဆိုတာကို ကြားဖူးထားသလို သူမ ငါးတန်းအောင်သောနှစ်မှာ အိမ်သို့ တစ်ခါ လာဖူးသည် ။ သူ့အဖေ ဦးဇော်လေး ရောက်လာခဲ့သည် မှာ တစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ပေ။ ဦးဇော်လေးနှင့်အတူ အမျိုးသမီး တစ်ယောက်ပါ ပါလာသည် ကို မှတ်မိနေသေး၏။

အိမ်မှာ သုံးလေးရက်လောက်နေပြီး ပြန်သွားသည် မှာ သူမ ဆယ်တန်းဖြေပြီးသောအခါမှ ဘယ်ကနေဘယ်လိုပြန်ပေါ်လာသည် မသိ။

“သမီး ဖေဖေ ပြန် လာပြီ သမီး”

သူမတို့ မြို့လေး၏ ဈေးကြီးထဲတွင် အလှကုန်ပစ္စည်း ဖွင့်ထားသည် ။ နံနက်ပိုင်း ဆိုင်ခင်း ကျင်းပြီး ချက်ဖို့ ပြုတ်ဖို့ ဝယ်နေချိန်အထိ “သမီး ဖေဖေ ပြန် လာပြီ” ဆိုသော စကားလုံးကို မကြားရ ပေ။ ဟင်းချက်စရာများ နှင့် အတူ အိမ်သို့ ပြန်သွားပြီး နေ့လယ်စာ လာပို့ချိန်မှာ တော့ “သမီး ဖေဖေ” ဆိုသော အသံကို ကြားရတော့၏။

“ဟုတ်လား၊ အခု သူ ဘာမှာ လဲ မေမေ”

ဖခင်တစ်ယောက်အား အသိအမှတ်ပြုပုံက လျော့ရဲနေမှန်း သတိထားဖြစ်သည် ။ သူမဘဝမှာ မေမေတစ်မျက်နှာကို အားကိုးအားထားပြုခဲ့တာ ကြာပြီပဲ။ သူမ ကျောင်းအပ်လေတိုင်း ဖခင်နေရာမှ ဦးဇော်လေးဆိုတာ ရေးထိုးဖြစ်ပေမယ့် အုပ်ထိန်းသူနေရာနှင့် မိခင်နေရာမှာ တော့ မေမေနာမည် ကိုသာ အမြဲရေးထိုးခဲ့ရ၏။

“ကိုဇော် ဆံပင် သွားညှပ်တယ် သမီး”

“မေမေ ဒီဈေးထဲမှာ ရှိနေမယ်ဆိုတာကို သူက ဘယ်လို လုပ်သိလဲ၊ ဘာလို့ အိမ်ကို အရင် မဝင်ရတာလဲ”

အဝေးတစ်နေရာမှ ဘွားခနဲ ပြန်ရောက်လာသော ဖခင် တစ်ယောက်အပေါ် စူးစမ်းမိသည် က ခြောက်ကပ်နိုင်လွန်းလှသည် ။

“ကိုဇော် အိမ်အရင် ဝင်ပါတယ် သမီး၊ သမီးနဲ့ အသွားအပြန် လွဲသွားကြတာပါ၊ သမီး အိမ် ပြန်တဲ့ အချိန်မှာ ကိုဇော် အိမ်ကနေ ဈေးကို လိုက်လာတာ၊ ကိုဇော်ရော သမီးရော အချင်းချင်းမမှတ်မိ ကြလို့ နေမှာ ပါ”

အဖေအရင်းနှင့် သမီးဖြစ်သူတို့ ဆက်ဆံရေးသွေးအေးမှုက အတော်လေး ထင်ရှားနေသည် ။

“သူက အခုမှ ဘာလို့ အိမ်ကို ပြန်လာရတာလဲ မေမေ”

သူမအမေးက ရိုးရိုးရှင်းရှင်း ဖြစ်ပေမယ့် မေမေအတွက်ကတော့ အတော်လေး လှုပ်လှုပ်ရှား ရှား ဖြစ်သွားစေ၏။

“သမီး ဘာဖြစ်လို့ လဲ၊ ကိုဇော်က သမီး ဖေဖေလေ၊ မေမေတို့ နဲ့ အတူတူ နေဖို့ ပြန်လာတာ တဲ့ ၊ ဒီစကားက သမီးနဲ့ မေမေတို့ အတွက် ဘ

ယ်လောက်ဝမ်းသာဖို့ ကောင်းလိုက်လဲ၊ သမီး ဝမ်းမသာဘူး လား”

ဘာမှ ပြောဆိုခြင်း မရှိဘဲ မေမေပြီးခွင်ခြင်းကိုသာ သူမ သရုပ်ခွဲမိနေ၏။

ဘယ်အချိန်မှာ ပဲဖြစ်ဖြစ် မေမေမျက်နှာက ရယ်ခဲပြီးခဲ၏။ အခုတော့ မေမေ အရယ်အပြုံးနှင့် တက်ကြွလှုပ်ရှားမှုများကြောင့် ဘယ်လို ယူဆရမှန်းမသိတော့ပေ။

“မေမေ မေးနေတယ်လေ သမီး”

“အထွေအထူး ဝမ်းသာတာမျိုးတော့ မဖြစ်မိတာ အမှန်ပဲ မေမေ”

“သမီးရယ် ကိုဇော်ရောက်လာရင်တော့ သမီးကောင်းကောင်း မွန်မွန် ဆက်ဆံပေးပါ။ ကိုဇော်က အနေဝေးပေမယ့် သမီးရဲ့ ဖခင်တစ်ယောက်ပါ”

ဖခင်ဦးဇော်လေးနှင့် သူမတို့ ကြားမှာ အဆင်မပြေမှု ရှိမည်ကို မေမေက ကြိုသိနေသည် ပဲ။

မေမေ စိတ်ချမ်းသာဖို့ အတွက် သူမ၏ ခေါင်းညိတ်ခြင်းသည် အခုအခါမှာ အရေးပါနေ၏။

“ကိုယ့်ဖခင်တစ်ယောက်ကို ကောင်းကောင်း မွန်မွန် ဆက်ဆံမှာ ပါမေမေ၊ သူနဲ့ သမီးက အနေစိမ်းနေတော့ ပထမပိုင်းမှာ အထစ်အငေါ့ရှိနေတာလေးမျိုးပဲ ဖြစ်မှာ ပါ”

သူမနှင့် မေမေတို့ စကားပြောဆိုနေကြစဉ်မှာ ပင် ဆိုင်ပေါ်သို့ လူတစ်ယောက် တက်လာ၏။

မေမေတို့ သည် ငယ်ရွယ်စွာဖြင့် အိမ်ထောင်ပြုခဲ့ကြသူများ ဖြစ်၏။

သူမ ဖခင်ဖြစ်သူ ဦးဇော်လေး၏ ခေါ်ရာနောက်သို့ အသက် ဆယ့်ခြောက်နှစ်စွန်းကတည်းက မေမေလိုက်ခဲ့ပြီး ဒီမြို့မှာ သောင်တင်နေခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ။

သမီးဖြစ်သူကို အရွယ်ရောက်အောင် ပြုစုပျိုးထောင်ခဲ့ရင်း ဒီမြို့လေးမှာ ပင် ဆွေဝေးမျိုးဝေး မေမေ နေဖြစ်ခဲ့၏။

သူမဖေဖေ ဦးဇော်လေးမှာ မေမေလိုပင် အသက်သုံးဆယ်ကျော်ပြီ ဖြစ်သော်လည်း မေမေ ထက်တော့ အများကြီး နုပျိုနေ၏။

“သူ ဘယ်သူလို့ ကိုဇော် ထင်လဲဟင်”

ထမင်းဝိုင်း ပြင်ဆင်နေသော သူမကို ညွှန်ပြရင်း မေမေ မေးလိုက်သည်။ ။

“ဒါကိုဇော် သမီး မဟုတ်လား နှင်း၊ နေပါဦး သမီး နာမည်က နှင်းတော့ပါပါတယ်၊ ကိုဇော် မေ့နေလိုက်တာ”

“နှင်းနွေဦးလေ ကိုဇော်”

“ဟုတ်ပြီ...ဟုတ်ပြီ၊ နှင်းဆိုတာက နှင်းနာမည် ပါအောင် မှ ညှိထားတာ၊ နွေဦးဆိုတာက ကိုဇော်ကို ရည်ညွှန်းပြီး နှင်း မှ ညှိထားတာ မဟုတ်လား”

သူမ၏ ဖခင်ဖြစ်သူ စကားကြောင့် စိတ်ဝင်စားသွား၏။

“နွေဦးဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်က ဘာအတွက် မှ ညှိတာလဲ မေမေ”

ဖခင်ဖြစ်သူကို မေးချင်ပေမယ့် နှုတ်မရဲသေးသည့်အတွက် မေမေအား မေးလိုက်ရသည်။ ။ ယောက်ျားဖြစ်သူကို ရီဝေစွာ ကြည့်ရင်းက မေမေဖြစ်သည်။ ။

“နွေဦးဆိုတာ အေးမြခြင်းတစ်လှည့် ပူလောင်ခြင်း တစ်လှည့် အမြဲ ဖြစ်စေတတ်သော သဘာဝ ရှိတယ်။ သမီး ဖေဖေက မေမေ့ ဘဝအတွက်တော့ နွေဦးတစ်ခုပဲ၊ ဒါကြောင့် သမီးလေးကို နှင်းနွေဦးလို့ မှ ညှိခဲ့တာ”

“ကဲပါ နှင်းရယ်၊ နှင်းဘဝမှာ နွေဦးဆိုတာကို ပြန်လည်မျက်နှာချင်း ဆိုင်ရပြီပဲ၊ ပြီးခဲ့တာတွေ ကိုအောက်မေ့မနေနဲ့ တော့၊ အခုချိန်ကစပြီး ကိုဇော်တို့ မိသားစုဘဝလေးက နွေဦးတစ်ခုလို စိုပြည်နေ ပြီပဲ”

ပါးချိုင့်လေးထင်အောင် အပြုံးစွက်ရင်းကပင် ဖခင်ဖြစ်သူ ပြော၏။

အရယ်အပြုံးနှင့် မျက်ဝန်းနက်များက အတော်လေးတော့ ဖမ်းစားထားနိုင်သူ ဖြစ်၏။

ဖခင်ဖြစ်သူထံမှ ထိုအမွေအနှစ်များကို သူမ ဆက်ခံထားသည် ဟု မေမေ ပြောဖူးခဲ့ခြင်းကို အမှတ်ရမိပြန်၏။

သူမနှင့်မေမေတို့ နှစ်ယောက်ကြားတွင် မထင်မှတ်ဘဲ ဖခင်ဖြစ်သူ ဝင်ရောက်လာခြင်းက နာရီပိုင်းအတွင်းမှာ ပင် အပြောင်းအလဲတွေ သိသိသာသာ ဖြစ်ပွားခဲ့၏။

အမြဲတစေ ဂရုစိုက်တတ်လွန်းသော မေမေက ဖခင်ဖြစ်သူ အနားမှ ရှိလာသည် နှင့် သူမကို မေ့လျော့ထားတော့သည် ။

ဈေးရောင်းသည့် တချိန်လုံးမှာ လည်း ဝယ်သူများကို စိတ်မဝင်စားနိုင်ဘဲ ယောက်ျားဖြစ်သူ နှင့် စကားလက်ဆုံကျကာ ရယ်ရယ်မောမော ပျော်နေပြန်သည် ။ အရယ်အပြုံးမရှိသော မေမေ့ကို ဖခင် ဖြစ်သူက ပြုစွမ်းနိုင်ရောသလားမသိ။

ညနေစောင်း၍ ဆိုင်သိမ်းပြီး အိမ်ပြန်ဖြစ်တော့ သူမတို့ အိမ်လေးမှာ လူတစ်ယောက် သိသိ သာသာ တိုးလာသည်။ ။

“ကိုဇော် ရေမိုးချိုးပြီး နားနားနေနေ နေပေါ့၊ နှင်းနဲ့ သမီးက ညစာပြင်လိုက်မယ်”

တစ်နေ့လုံး ဝယ်သူတွေနှင့် စကားပြောပြီး ဈေးရောင်းခဲ့ရသော သူမကိုတော့ ဘာမှ ပြောဖော်မရပေ။

သူမအနေနှင့် နေ့စဉ်လုပ်နေကျအတိုင်းပင် ငြိမ်သက်စွာဖြင့် လုပ်နေလိုက်ရသည်။ ။

“သမီးလေးက ဘယ်နှစ်တန်းရောက်ပြီလဲ၊ ကျောင်းရော တက်ဖြစ်သေးရဲ့ လား”

တစ်ရေးနိုးမှ ပေါ်ပေါက်လာသော ဖခင်ဖြစ်သူ၏ ဂရုစိုက်မှုက လျော့ရဲလွန်းနေသည် . . .ဟု ထင်မိသည်။ ။

ရေမိုးချိုးဟန် ပြင်ဆင်နေသော သူမကိုယ်စား မေမေကပင် အဖြေပေးလိုက်၏။

“သမီးလေးက ဆယ်တန်းဖြေထားတယ်လေ၊ အောင်စာရင်းတွေ တောင် ရှေ့လထဲ ထွက်မယ် ပြောတာပဲ၊ သမီးလေးက စာ တော်သလို လိမ္မာရေးခြားလည်း ရှိတယ် ကိုဇော်၊ သမီးလေးအရွယ် ရောက်တဲ့ အချိန်မှာ ကိုဇော်ပြန်ရောက်လာတာ နှင်းတော့ အရမ်း အားတက်တာ အမှန်ပဲ”

“ဒါဆို သမီးက ဘယ်ဆိုးလို့ တုန်း၊ ဖေဖေက ဒီလောက်ထိ ဖြစ်မယ်လို့ မထင်ထားမိဘူး”

“ကိုယ့်ဘဝကို ကိုယ်သိထားတော့ သူများ တကာတွေလို စိတ်အလိုမ

လိုက်နိုင်တာ အမှန်ပဲ၊ ဘဝပေးအခြေအနေကိုက မလိမ္မာလို့ မှ မရဘဲ၊
မေမေ့အပေါ်မှာ လည်း လိုတာထက်ပိုပြီး မဆိုးနွဲ့ချင် တာလည်း ပါတာ
ပေါ့ ဖေဖေ”

ပြောချင်ရာတွေ ပြောပြီး ဖေဖေဆိုသော စကားတစ်ခွန်းဖြင့် နားခံ
သာအောင် ပြောလိုက်ရ သည် ။

တခြားသူမဟုတ်တော့ နာမည်တပ်ပြီး ခေါ်လို့ လည်း မဖြစ်။ သဘာ
ဝကျသော အခေါ်အဝေါ် ပင် သုံးစွဲရ၏။

“သမီးလေးက စကားတော့ တတ်တာအမှန်ပဲ ကိုဇော်”

သူမ စကားတွေက အနှောင့်အသွားမလွတ်သောကြောင့် ဖေဖေ မျှ
က်နှာပျက်သွား၏။ ဒါကို မေမေ တစ်ယောက်က လိမ္မာပါးနပ်စွာဖြင့် ဖုံး
ဖိပေး၏။

ဖေဖေကလည်း မဲ့ပြီးပြီးကာ ပြန်ပြောသည် ။

“ကိုဇော် ဒီကိုရောက်လာတာ နှင်းက ပျော်ပေမယ့် သမီးလေးက
တော့ သဘောကျချင်မှ ကျမယ်၊ ကိုဇော်ကလည်း ကိုဇော်ပါပဲလေ”

ဖေဖေတို့ ပြောဆိုကြသည် ကို မကြားချင်ဟန်ဆောင်ပြီး ရေချိုးခန်း
ထဲ ဝင်ခဲ့ရသည် ။

မေမေကတော့ သူမနှင့်ပတ်သက်ပြီး ဖေဖေ့ကို တီးတိုးနားချမှာ သေ
ချာနေ၏။